

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ

È È ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΚΑΤΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

(Προσφυγή υπ' αριθ. 66742/01)

ΑΠΟΦΑΣΗ

(δίκαιη ικανοποίηση)

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

24 Νοεμβρίου 2005

*Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική υπό τις
προϋποθέσεις που ορίζονται στο άρθρο 44 παρ. 2 της
Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί αναθεωρήσεις στη φάση της
εκδοτικής επιμέλειας.*

**Στην υπόθεση Έ Έ και άλλων κατά
Ελλάδος,**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), αφού συνεδρίασε σε σώμα αποτελούμενο από τους :

κ. Π. ΛΟΡΕΝΖΕΝ, *Πρόεδρος,*

κ. Χ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ

κα Φ. ΤΥΛΚΕΝ

κα Ν. ΒΑΓΙΤΣ

κα Σ. ΜΠΟΤΟΥΤΣΑΡΟΒΑ

κ. Α. ΚΟΒΛΕΡ

κ. Κ. ΧΑΤΖΙΓΙΕΦ, *Δικαστές*

και τον κ. Ζ. ΝΙΛΣΕΝ, *Γραμματέα του Τμήματος,*

Αφού συσκέφθηκε κεκλεισμένων των θυρών στις 3 Νοεμβρίου 2005,

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε την ως άνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση είναι απόρροια της προσφυγής υπ' αριθ. 66742/01 κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, η οποία κατατέθηκε στο Δικαστήριο σύμφωνα με το άρθρο 34 της Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (“η Σύμβαση”) από τριάντα εννέα έλληνες υπηκόους (“οι προσφεύγοντες”), τα ονόματα των οποίων παρατίθενται στο συνημμένο κατάλογο, στις 6 Δεκεμβρίου 2000.

2. Σε απόφαση που εκδόθηκε στις 8 Ιουλίου 2004 («η κύρια απόφαση»), το Δικαστήριο έκρινε ομόφωνα ότι

υπήρξε παραβίαση του άρθρου 1 του 1^{ου} Πρόσθετου Πρωτοκόλλου. Ειδικότερα, έκρινε ότι δεν έχει επιτευχθεί εύλογη ισορροπία μεταξύ του δημόσιου συμφέροντος και της απαίτησης για προστασία των δικαιωμάτων των προσφευγόντων. Επίσης, το Δικαστήριο έκρινε ομόφωνα ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 της Σύμβασης σε ό,τι αφορά τη διάρκεια της διαδικασίας (βλ. Κατσούλης κ.ά. κατά Ελλάδος, Νο. 66742/01, παρ. 35 και 42, 8 Ιουλίου 2004).

3. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης, οι προσφεύγοντες ζήτησαν δίκαιη ικανοποίηση ύψους πολλών εκατομμυρίων ευρώ για τη ζημία που υπέστησαν και για τα δικαστικά τους έξοδα.

4. Καθώς το ζήτημα της εφαρμογής του άρθρου 41 της Σύμβασης δεν ήταν ακόμη ώριμο για τη λήψη απόφασης, το Δικαστήριο επιφυλάχθηκε και κάλεσε την Κυβέρνηση και τους προσφεύγοντες να καταθέσουν, εντός έξι μηνών αφ' ότου καταστεί οριστική η κύρια απόφαση, γραπτές παρατηρήσεις σχετικά με το θέμα και, ειδικότερα, να ειδοποιήσουν το Δικαστήριο για την τυχόν επίτευξη συμφωνίας (αυτόθι, παρ. 48 και σημείο 3 του διατακτικού).

5. Στις 1 Νοεμβρίου 2004 το Δικαστήριο άλλαξε τη σύνθεση των Τμημάτων του (Κανόνας 25 παρ. 1). Η υπόθεση ανατέθηκε στο Πρώτο Τμήμα υπό τη νέα του σύνθεση.

6. Η Κυβέρνηση κατέθεσε τις παρατηρήσεις της σχετικά με τις απαιτήσεις των προσφευγόντων για δίκαιη

ικανοποίηση στις 30 Μαρτίου 2005. Στις 6 Ιουλίου 2005 ο Πρόεδρος του Τμήματος αρνήθηκε να συμπεριλάβει στη δικογραφία τις απαντητικές παρατηρήσεις των προσφευγόντων με ημερομηνία 7 Ιουλίου 2005, επειδή κατατέθηκαν εκπρόθεσμα (Κανόνας 28 παρ. 1).

ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΗ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ

7. Στις 7 Ιουνίου 2005 οι δικηγόροι των προσφευγόντων ενημέρωσαν το Δικαστήριο ότι ο κ. ÈÈ , ο οποίος είχε συνεχίσει τη δίκη αντί της αποθανούσας αδελφής του (προσφεύγων υπ' αριθ. 21), απεβίωσε χωρίς να αφήσει διαθήκη στις 3 Δεκεμβρίου 2004, και κάλεσαν το Δικαστήριο να μη συνεχίσει την εξέταση της προσφυγής σε σχέση με τον εν λόγω προσφεύγοντα.

8. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Δικαστήριο κρίνει, σύμφωνα με το άρθρο 37 παρ. 1 εδ. γ' της Σύμβασης, ότι δεν μπορεί να συνεχίσει την εξέταση της προσφυγής σε σχέση με τον προσφεύγοντα υπ' αριθ. 21. Επιπλέον, το Δικαστήριο θεωρεί ότι δεν υπάρχουν λόγοι γενικής φύσεως, όπως ορίζονται παρά πόδα του άρθρου 37 παρ. 1, που να επιβάλλουν την περαιτέρω εξέταση αυτού του μέρους της προσφυγής δυνάμει του εν λόγω άρθρου.

9. Ως εκ τούτου, σε ό,τι αφορά τον προσφεύγοντα υπ' αριθ. 21, η υπόθεση πρέπει να διαγραφεί από τον κατάλογο.

II. ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

10. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης:

“Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση”.

A. Αποζημίωση λόγω χρηματικής βλάβης

1. Οι ισχυρισμοί των προσφευγόντων

11. Οι προσφεύγοντες ζητούν το ποσό των 3.396.010 ευρώ ως αποζημίωση λόγω χρηματικής βλάβης. Το ποσό αυτό βασίζεται σε πραγματογνωμοσύνη που διενήργησαν τον Ιούνιο του 2003 δύο πολιτικοί μηχανικοί τους οποίους διόρισαν οι προσφεύγοντες για να εκτιμήσουν την αξία όλων των επίδικων οικοπέδων. Οι πραγματογνώμονες βάσισαν την εκτίμησή τους στην αγοραία αξία των γειτονικών ακινήτων και σε απόφαση του Εφετείου Αθηνών που καθόριζε την τιμή μονάδας αποζημίωσης ανά τετραγωνικό μέτρο για ένα ακίνητο στην ίδια περιοχή που απαλλοτριώθηκε για τις ανάγκες των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004. Σύμφωνα με την απόφαση αυτή (6622/2002), η τιμή των οικοπέδων που βρίσκονται κοντά στα ακίνητα των προσφευγόντων ορίστηκε σε 450 ευρώ το τετραγωνικό μέτρο.

2. Οι ισχυρισμοί της Κυβέρνησης

12. Η Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι οι προσφεύγοντες δεν δικαιούνται αποζημίωση: αφενός, δεν έχουν αναγνωριστεί από τα αστικά δικαστήρια ως κύριοι των επίδικων

οικοπέδων και, αφετέρου, η απόφαση αναδάσωσης δεν απαγόρευε κάθε χρήση της γης, αλλά μόνο τις χρήσεις που εμποδίζουν την αναδάσωση και είναι ασυμβίβαστες με το δασικό χαρακτήρα των οικοπέδων αυτών. Επιπλέον, η Κυβέρνηση επανέλαβε ότι αμφισβητεί την ακριβή θέση και το εμβαδόν των οικοπέδων.

13. Συμπερασματικά, η Κυβέρνηση υποστήριξε ότι δεν υπάρχει αιτιώδης σχέση μεταξύ των διαπιστωθείσας παραβίασης και της υποτιθέμενης χρηματικής βλάβης των προσφευγόντων. Ως εκ τούτου, θεωρεί ότι η διαπίστωση παραβίασης του άρθρου 1 του 1^{ου} Πρόσθετου Πρωτοκόλλου συνιστά δίκαιη ικανοποίηση. Εναλλακτικά, υποστήριξε ότι εάν επιδικαστεί αποζημίωση, δεν θα πρέπει να υπερβεί τα 70.000 ευρώ.

3. Η εκτίμηση του Δικαστηρίου

14. Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι, όταν με απόφασή του κρίνεται ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης, το καθ' ου Κράτος έχει νομική υποχρέωση να θέσει τέλος στην παραβίαση αυτή και να επανορθώσει τις επιπτώσεις της ούτως ώστε να αποκαταστήσει, όσο το δυνατόν, την κατάσταση που υφίστατο πριν από την παραβίαση (βλ. Ιατρίδης κατά Ελλάδος (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], No. 31107/96, παρ. 32, ECHR 2000-XI).

15. Η καθ' ης Κυβέρνηση είναι, κατ' αρχήν, ελεύθερη να επιλέξει το μέσο συμμόρφωσης προς την απόφαση. Η διακριτική της ευχέρεια όσον αφορά τον τρόπο εκτέλεσης της απόφασης αντανακλά την ελευθερία

επιλογής κατά την εκπλήρωση της προβλεπόμενης από τη Σύμβαση πρωταρχικής υποχρέωσης των Συμβαλλομένων Κρατών να εξασφαλίζουν τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που κατοχυρώνονται στη Σύμβαση (άρθρο 1). Εάν, ως εκ της φύσεως της παραβίασης, είναι δυνατή η επαναφορά των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση (*restitutio in integrum*), εναπόκειται στην καθ' ης Κυβέρνηση να την επιτύχει, ενώ το Δικαστήριο δεν έχει ούτε την εξουσία ούτε την πρακτική δυνατότητα να το πράξει το ίδιο. Εάν, όμως, το εθνικό δίκαιο δεν επιτρέπει την επανόρθωση, ή την επιτρέπει μόνο εν μέρει, το άρθρο 41 παρέχει στο Δικαστήριο τη δυνατότητα να χορηγήσει στον παθόντα την ικανοποίηση που θα κρίνει ενδεδειγμένη (βλ. Παπαμιχαλόπουλος κ.ά. κατά Ελλάδος (άρθρο 50), απόφαση της 31^{ης} Οκτωβρίου 1995, Series A no. 330-B, σελ. 58-59, παρ. 34, και *Brumărescu* κατά Ρουμανίας (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], No. 28342/95, παρ. 20, ECHR 2001-I).

16. Στην κύρια απόφασή του, το Δικαστήριο έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι «... η απόφαση του νομάρχη της 6^{ης} Σεπτεμβρίου 1994 βασιζόταν στην απόφαση 108424/1934 του Υπουργού Γεωργίας. Κατά τη γνώμη του Δικαστηρίου, οι αρχές έσφαλαν λαμβάνοντας ένα τόσο σοβαρό μέτρο που επηρέαζε τη θέση των προσφευγόντων και πολλών άλλων προσώπων που προέβαλλαν δικαιώματα ιδιοκτησίας επί της έκτασης αυτής χωρίς να προβούν σε επανεκτίμηση της κατάστασης που περιγραφόταν στην απόφαση

108424/1934. Ωστόσο, το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την προσφυγή των προσφευγόντων για το λόγο και μόνο ότι η απόφαση του νομάρχη δεν είχε χαρακτήρα εκτελεστής πράξης, καθώς επιβεβαίωνε απλά την απόφαση που είχε εκδώσει ο Υπουργός Γεωργίας το 1934. Αυτός ο χειρισμός σε μια τόσο πολύπλοκη κατάσταση, στην οποία μια διοικητική απόφαση μπορεί να επηρεάσει σοβαρά τα περιουσιακά δικαιώματα μεγάλου αριθμού ατόμων, δεν μπορεί να θεωρηθεί συμβατός με το δικαίωμα που κατοχυρώνεται στο άρθρο 1 του 1^{ου} Πρόσθετου Πρωτοκόλλου και δεν παρέχει επαρκή προστασία σε άτομα όπως οι προσφεύγοντες που έχουν καλή τη πίστη τη νομή ή κυριότητα περιουσίας, ιδίως εάν ληφθεί υπόψη ότι δεν υπάρχει πιθανότητα να λάβουν αποζημίωση βάσει της ελληνικής νομοθεσίας. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η κατάσταση για την οποία παραπονούνται οι προσφεύγοντες εμπίπτει στο πρώτο εδάφιο της πρώτης παραγράφου του άρθρου 1 του 1^{ου} Πρόσθετου Πρωτοκόλλου και ότι δεν έχει επιτευχθεί εύλογη ισορροπία μεταξύ του δημόσιου συμφέροντος και της απαίτησης για προστασία των δικαιωμάτων των προσφευγόντων» (βλ. Την προαναφερθείσα απόφαση Κατσούλης κ.ά. κατά Ελλάδος, παρ. 34-35).

17. Κατ' αρχάς, το Δικαστήριο θεωρεί ότι, υπό τις περιστάσεις της υπόθεσης, η φύση της παραβίασης που διαπιστώθηκε με την κύρια απόφαση δεν του επιτρέπει να προχωρήσει βάσει της αρχής *restitutio in integrum* (βλ. Πρώην Βασιλιάς της Ελλάδος κ.ά. κατά Ελλάδος

[GC] (δίκαιη ικανοποίηση), Νο. 25701/94, παρ. 73, 28 Νοεμβρίου 2002). Ως εκ τούτου, στην κρινόμενη υπόθεση εναπόκειται στο Δικαστήριο να καθορίσει τη χρηματική αποζημίωση που θα επιδικαστεί ως δίκαιη ικανοποίηση.

18. Δεύτερον, το Δικαστήριο σημειώνει ότι το ζήτημα του ιδιοκτησιακού καθεστώτος των επίδικων οικοπέδων δεν έχει ακόμα επιλυθεί οριστικά από τα ελληνικά δικαστήρια. Ωστόσο, στην κύρια απόφασή του το Δικαστήριο δέχθηκε ότι οι προσφεύγοντες μπορούν να θεωρηθούν ως οι κύριοι της επίδικης έκτασης ή έστω να αναγνωριστεί ότι διαθέτουν συμφέρον που κανονικά προστατεύεται από το άρθρο 1 του 1^{ου} Πρόσθετου Πρωτοκόλλου “για τους σκοπούς της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου” (αυτόθι, παρ. 32).

19. Τέλος, το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι προσφεύγοντες δεν στερήθηκαν την περιουσία τους. Στην ουσία, η απόφαση αναδάσωσης περιορίζει μόνο τη χρήση των περιουσιών αυτών. Το Δικαστήριο έκρινε ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 1 του 1^{ου} Πρόσθετου Πρωτοκόλλου με το σκεπτικό ότι τα επιχειρήματα των προσφευγόντων σύμφωνα με τα οποία η έκτασή τους δεν μπορεί να θεωρηθεί δασική δεν ελήφθησαν επαρκώς υπόψη. Ως εκ τούτου, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να λάβουν αποζημίωση για την απώλεια που μπορεί να υποστούν λόγω της αναδάσωσης.

20. Έτσι, κατά τον υπολογισμό της αποζημίωσης λόγω

χρηματικής βλάβης, το Δικαστήριο πρέπει να λάβει υπόψη το γεγονός ότι η πράξη αναδάσωσης των επίδικων οικοπέδων συνιστά περιορισμό της χρήσης τους ο οποίος, αναπόφευκτα, θα έχει ως αποτέλεσμα σημαντική απώλεια εσόδων. Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι έργο του δεν είναι ο ακριβής υπολογισμός των διαφυγόντων εσόδων λόγω της πράξης αναδάσωσης (βλ. Παπασταύρου κ.ά. κατά Ελλάδος (δίκαιη ικανοποίηση), Νο. 46372/99, παρ. 15, 18 Νοεμβρίου 2004). Επιπλέον, στην παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο γνωρίζει τη δυσκολία του υπολογισμού της αξίας της περιουσίας και της χρηματικής βλάβης που οφείλεται στον περιορισμό της χρήσης της. Επίσης, σημειώνει τη σημαντική απόκλιση μεταξύ των εκτιμήσεων των διαδίκων.

21. Παρ' όλα αυτά, το Δικαστήριο δεν μπορεί να αγνοήσει το γεγονός ότι οι προσφεύγοντες υπέστησαν δραστικό περιορισμό της χρήσης της περιουσίας τους, τον οποίο μάλιστα δεν μπορούσαν να προσβάλουν στα εθνικά δικαστήρια λόγω της απόφασης του Συμβουλίου της Επικρατείας. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι οι προσφεύγοντες είχαν υποβάλει αίτηση, σύμφωνα με τη σχετική εθνική νομοθεσία, με την οποία ζητούσαν την αγορά των περιουσιών τους από το Κράτος, αλλά οι αρχές δεν έδωσαν καμία απάντηση (βλ. την ως άνω απόφαση Κατσούλης κ.ά. κατά Ελλάδος, παρ. 12). Συνεπώς, στην παρούσα υπόθεση οι αρχές αρνήθηκαν να καταβάλουν οποιαδήποτε αποζημίωση στους

προσφεύγοντες για τη στέρηση της εμπορικής εκμετάλλευσης των επίδικων ακινήτων, ενώ κατέβαλαν αποζημίωση για άλλα γειτονικά οικόπεδα που απαλλοτριώθηκαν με σκοπό την ανέγερση εγκαταστάσεων για τη διεξαγωγή των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004 (βλ. Παπασταύρου κ.ά. κατά Ελλάδος (δίκαιη ικανοποίηση), αυτόθι, παρ. 16).

22. Ενόψει όλων των ανωτέρω, το Δικαστήριο επιδικάζει στους προσφεύγοντες από κοινού σε δίκαιη βάση, σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης, αποζημίωση για χρηματική βλάβη ύψους 380.000 ευρώ, συν τους φόρους με τους οποίους μπορεί να επιβαρυνθεί το ποσό αυτό.

B. Αποζημίωση λόγω ηθικής βλάβης

23. Όσον αφορά την αποζημίωση λόγω ηθικής βλάβης, οι προσφεύγοντες υποστήριξαν ότι η παρέμβαση του Κράτους στις περιουσίες τους τους προξένησε συναισθηματική φόρτιση και άγχος και ότι το πρόβλημα που αντιμετώπιζαν ήταν σοβαρό, καθώς οι περισσότεροι απ' αυτούς είχαν αγοράσει τα ακίνητα με μεγάλο κόστος σε μια εποχή που διέθεταν περιορισμένους πόρους. Ωστόσο, δέχονται ότι η απόφαση του Δικαστηρίου που κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση των δικαιωμάτων τους βάσει της Σύμβασης αποτελεί δίκαιη ικανοποίηση και ζητούν συμβολική αποζημίωση ενός ευρώ.

24. Η Κυβέρνηση δεν υπέβαλε συγκεκριμένες παρατηρήσεις στο κεφάλαιο αυτό.

25. Το Δικαστήριο κρίνει ότι, ενώ οι προσφεύγοντες μπορεί να υπέστησαν ηθική βλάβη, η κύρια απόφαση τους παρέχει επαρκή ικανοποίηση.

Γ. Δικαστικά έξοδα

26. Όσον αφορά τα έξοδα της διαδικασίας ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, οι προσφεύγοντες ζητούν 587 ευρώ ανά απαλλοτριωθέν οικόπεδο, δηλ. συνολικά 18.684 ευρώ. Όσον αφορά τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου, οι προσφεύγοντες τόνισαν ότι η υπόθεση ήταν πολύπλοκη και ότι χρειάστηκε να προσλάβουν δύο δικηγόρους, οι οποίοι ασχολήθηκαν με την υπόθεση επί 380 ώρες με ωριαία αποζημίωση 145 ευρώ (σύνολο: 57.000 ευρώ). Στο ποσό αυτό πρέπει να προστεθούν 2.000 ευρώ για διάφορα γραμματειακά έξοδα. Τέλος, ζητούν 1.416 ευρώ για την αμοιβή των πολιτικών μηχανικών που έκαναν την εκτίμηση της αξίας των ακινήτων τους.

27. Η Κυβέρνηση υποστήριξε ότι οι απαιτήσεις των προσφευγόντων για δικαστικά έξοδα δεν τεκμηριώνονται με κανένα αποδεικτικό στοιχείο. Επιπλέον, ισχυρίστηκε ότι η πραγματογνωμοσύνη δεν αφορούσε τη διαπιστωθείσα παραβίαση. Σε κάθε περίπτωση, η Κυβέρνηση θεωρεί ότι εφόσον επιδικαστούν στους προσφεύγοντες τα δικαστικά έξοδα κατά τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου, το ποσό δεν θα πρέπει να υπερβεί τα 3.000 ευρώ.

28. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, δικαστικά έξοδα δεν επιδικάζονται σύμφωνα με το άρθρο

41 εάν δεν αποδεχθεί ότι ήταν πραγματικά, αναγκαία και εύλογα (βλ. Ιατρίδης κατά Ελλάδος (δίκαιη ικανοποίηση), ό.π., παρ. 54). Επιπλέον, τα νομικά έξοδα επιδικάζονται μόνον εφόσον σχετίζονται με τη διαπιστωθείσα παραβίαση (βλ. Beyeler κατά Ιταλίας (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], No. 33202/96, παρ. 27, 28 Μαΐου 2002).

29. Στην κρινόμενη υπόθεση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι απαιτήσεις των προσφευγόντων δεν στηρίζονται σε κανένα παραστατικό ή λογαριασμό εξόδων βάσει του οποίου το Δικαστήριο θα μπορούσε να εκτιμήσει επακριβώς τα πραγματικά έξοδα.

30. Έχοντας υπόψη τα προαναφερθέντα κριτήρια, το Δικαστήριο θεωρεί εύλογο να απορρίψει τις απαιτήσεις των προσφευγόντων στο κεφάλαιο αυτό.

Δ. Τόκος υπερημερίας

31. Το Δικαστήριο αποφασίζει ότι ο τόκος υπερημερίας θα ισούται με το επιτόκιο της διευκόλυνσης οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας συν τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΩΤΕΡΩ ΛΟΓΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ:

1. *Αποφασίζει* να διαγράψει την υπόθεση από τον κατάλογο σε ό,τι αφορά τον προσφεύγοντα υπ' αριθ. 21.

2. *Κρίνει:*

(α) ότι το καθ' ου Κράτος πρέπει να πληρώσει στους προσφεύγοντες από κοινού, εντός τριών μηνών αφ' ότου καταστεί οριστική η παρούσα απόφαση σύμφωνα με το

άρθρο 44 παρ. 2 της Σύμβασης, το ποσό των τριακοσίων ογδόντα χιλιάδων (380.000) ευρώ ως αποζημίωση για χρηματική βλάβη, συν τους φόρους που μπορεί να χρεωθούν,

(β) ότι από τη λήξη της προαναφερθείσας τρίμηνης προθεσμίας μέχρι την εξόφληση θα χρεώνεται στο ανωτέρω ποσό απλός τόκος ίσος με το επιτόκιο της διευκόλυνσης οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας κατά την περίοδο υπερημερίας συν τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

3. *Απορρίπτει* τα υπόλοιπα αιτήματα των προσφευγόντων για δίκαιη ικανοποίηση.

Έγινε στα αγγλικά και κοινοποιήθηκε εγγράφως την 24-11-2005, σύμφωνα με τον Κανόνα 77 παρ 2 και 3 του Κανονισμού του Δικαστηρίου.

(υπογραφή)

Σόρεν ΝΙΛΣΕΝ

Βοηθός Γραμματέας

(υπογραφή)

Πέερ ΛΟΡΕΝΖΕΝ

Πρόεδρος

*****

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣΦΕΥΓΟΝΤΩΝ

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.

- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
- 14.
- 15.
- 16.
- 17.
- 18.
- 19.
- 20.
- 21.

- 22.
- 23.
- 24.
- 25.
- 26.
- 27.
- 28.
- 29.
- 30.

- 31.
- 32.
- 33.
- 34.
- 35.
- 36.
- 37.
- 38.
- 39.

ΕΠΙΚΥΡΩΜΕΝΟ ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

Στρασβούργο, 24.11.20045

(υπογραφή)

Σόρεν ΝΙΛΣΕΝ

Γραμματέας του Πρώτου Τμήματος

Ακριβής μετάφραση από τα Αγγλικά του συνημμένου
εγγράφου

Αθήνα, 12 Δεκεμβρίου 2005

Ο μεταφραστής του Υπουργείου Εξωτερικών

Βασίλειος Δ. Μπελεκούκας